

Szegedre látogatott a craiovai pártelegáció

Közvetlen hangulatú eszmecsere — Találkozás a munkásokkal —
Látogatás az egyetemen

Az MSZMP Csongrád megyei bizottságának meghívására — amint azt lapunkban jelentettük — vasárnap a romániai Craiova tartományból öttagú pártelegáció érkezett Csongrád megyébe. Vendégeink tegnap, csütörtökön a kora délelőtti órákban Szegedre látogattak, Cornel Fulger elvtárs, a Román Munkáspárt Központi Bizottságának tagja, a craiovai pártelegáció első titkára vezetésével.

A román elvtársakat, a szocializmust építő testvéri nép képviselőit a városi pártelegáció ünnepélyesen és meleg szeretettel fogadták.

Ott volt Németh Károly elvtárs, az MSZMP Központi Bizottságának tagja, a Csongrád megyei párt-végrehajtóbizottság első titkára, Fehér Lajos elvtárs, a Csongrád megyei pártbizottság második titkára, ifj. Komócsin Mihály elvtárs, a szegedi városi párt-végrehajtóbizottság első titkára, valamint a városi párt-végrehajtóbizottság tagjai.

A kedves vendégeket ifj. Komócsin Mihály elvtárs üdvözölte. A craiovai küldöttség nevében Cornel Fulger elvtárs mondott köszönetet a meleg, elvtársi, baráti fogadtatásért és átadta a román kommunizmus, dolgozó testvéri üdvözlését. Ezután ifj. Komócsin Mihály elvtárs érdekes tájékoztatást

adott Szeged kialakulásáról, történetéről, s mostani sokoldalú életéről. A továbbiakban a szegedi pártélet kérdéseit vázolta. Később a közelebbi években megrendezésre kerülő szabadtéri játékokra szeretettel meghívta a román pártelegáció tagjait.

Baráti eszmecsere kezdődött. A román elvtársak kérdéseket tettek fel és ők is ismertették a Craiova tartományban folyó politikai munkát.

A városi pártbizottságról a megyei és városi pártvezetők kíséretében román vendégeink az Újszegedi Kender-Lenszöveggyárba, majd utána az egyetemre látogattak el.

A román pártelegáció a déli órákban érkezett meg az újszegedi gyárba.

A vendégek tiszteletére a piros és nemzetiszínű zászlók mellé kitértek a román lobogót is. A gyár vezetői, a kommunizmus, a dolgozók képviselői köszöntötték a román pártelegációt és egy-egy piros szegfűcsokrot nyújtottak át nekik. A gyáriak és a román vendégek mindjárt összebarátkoztak.

Az üzem megtekintése után a gyári klubban találkoztak az üzem párt-végrehajtóbizottságának tagjai, a kommunizmus, a kiszisták, a dolgozók képviselői a román

elvtársakkal. Kölsönösen tapasztalatokat cseréltek a pártmunkáról, az ifjúság közötti tevékenységről, a termelésről — az élet kérdéseiről.

Szívélyes búcsú után a román küldöttség és kísérete a szegedi egyetemre látogattak el.

A vendégeket itt is baráti szeretettel fogadták az egyetem párt- és állami vezetői, a kommunizmus, a KISZ-szervezetek képviselői. Ott voltak az Orvostudományi Egyetem és a Pedagógiai Főiskola pártbizottságának képviselője is.

Az egyetemi pártmunkáról, a felsőoktatás kérdéseiről Gulya Károly elvtárs, a tudományegyetemi pártbizottság titkára adott tájékoztatást. Násztör József, a jogi kari KISZ-alapszervezet titkára a kiszisták munkájáról adott számot.

A román pártelegáció tagjai ezután meg

sokoldalúan érdeklődtek az egyetemi pártmunkáról, s általában az egyetemi életéről, majd ők is elmondták azt a munkát, amelyet a craiovai tartomány felsőoktatási intézményeiben végeznek.

Kedves vendégeink sok kellemes emlékek távoztak Szegedről, s indultak újabb baráti látogatásra a megyébe.

Minden termelőnek védekeznie kell a növényi kártevők ellen!

Az elmúlt év őszén és ebben az évben a késői kitavaszkodás ellenére a korábbi segítségével a mezőgazdaság dolgozói megteremtették a jó termés feltételeit.

Az őszi gabonavetések kedvezően teleltek, a tavaszi vetések általában jól keltek és aránylag megfelelő termés ígérkezett.

A meleg, száraz időjárás következtében a növények kártevői nagymértékben elszaporodtak. A kártevők ellen minden termelő köteles védekezni. A védekezéshez szükséges növényvédőszer a közösekben mindenütt rendelkezésre áll.

Az a termelő, aki a védekezést elhanyagolja, szabálysértést követ el. Az állami szervek a törvényes felelősségrevonáson túl a hanyag termelő költségére

végeztetik el a szükséges növényvédelmi munkát.

Nagy gondot kell fordítani arra, hogy pótolják a kiesett takarmánytermést. A takarmány takarmányozás mellett másodvetésekkel, elsősorban silókukorica, vagy rövid tenyészidejű kukorica vetésével termeljünk minél több takarmányt. A száraz időjárás a kukorica többszöri kapálását teszi szükségessé.

Azokon a területeken, ahol a termelők és a szakemberek megítélése szerint az aszályos időjárás miatt megfelelő termés nem várható, amint arra az idő és a talaj állapota alkalmas, pótolják a vetéseket.

Azok a termelők, akiknek a vetések pótlására, vagy másodvetésekre nem áll rendelkezésre megfelelő vetőmag, a tanácsok útján készpénz, illetve csere ellenében rövid tenyészidejű kukorica-, köles-, muhar- stb. vetőmagot igényelhetnek.

Fokozott gondosságot és körültekintést a munkaügyi perekben

A felszabadulás hozta változás folytán megszűnt hazánkban a munkaügyi a tőkés és a munkás magánügye lenni. Állami ügyvé vált. Ennek megfelelően a munkaviszonyok rendezése egyre kiterjedtebb, kötelező jogszabályi rendezés alá került. Törvényhozásunk — államunk társadalmi és gazdasági fejlődésével egyenes arányban — egyre több jogot biztosít a dolgozóknak. S ezek a jogok nem formálisak, hanem hatékony védelemben is részesülnek, hiszen az egész dolgozó népkérdése fűződik azok biztosításához. Ennek fokozására van hivatva a szakszervezet részvétel, a vállalati egyeztető bizottságok szerepe a munkaügyi vitákban, a fontosabb kérdésekre vonatkozóan biztosított bírói hatáskör, s nem utolsósorban az ügyészségnek az egészre kiterjedő ellenőrző joga.

Mindezekből láthatjuk tehát, hogy nemcsak az egyes dolgozók sorsát, hanem az egész társadalom életének alapját érintő kérdésekről van szó, ha munkaügyi vitákról beszélünk. Érthető tehát az a fokozott gondosság és körültekintés, amellyel bíróságaink igyekeznek minden eléjük kerülő ilyen kérdést intézni.

Hét éve múlt, hogy a Munka Törvénykönyve hatályba lépett. Mégis a bíróság elé kerülő ügyek előiratai igen sok esetben megdöbbentő tájékoztatást adnak, a törvény ismeretének hiányát árulják el. Első és alapkövetelmény pedig az lenne, hogy legalább azok, akik a munkaügyi kérdésekben döntenek, ismerjék a Munka Törvénykönyvét, s azokat a rendelkezéseket, amelyek a döntésükre városi ügyre vonatkoznak. Ha az illetékesek eleget tennének csak ennek az egy követelménynek, akkor a bíróság elé került keresetekben nem szerepelne olyan nagy számmal — és sajnos, legtöbbször indokoltan — a dolgozók azon panasza, hogy az eljárást bírósági igazgató, vagy egyeztető bizottság eljárása jogszabályt sért. Hogy csak néhányat említsék. Az egyeztető bizottság nem értesíti a dolgozót kellő időben a bizottsági ülés helyéről és idejéről, s ha értesíti is, abból már rendszerint kimagrad az eljárásra kijelölt tagok neve. Nyilván sérti ez a dolgozónak azt a jogát, hogy az ülésre kellően felkészül-

hessen, s ha személyesen nem jelenhet meg, írásban bejelenthesse elfoglaltsági kifogását egyik, vagy másik bizottsági tag ellen.

Előfordul az is, hogy az igazgató nem közli a dolgozóval a vele szemben megindított fegyelmi tényét, hanem csak »egy kis beszélgetésre« hívja be. A dolgozó pedig pár nap múlva meglepődve veszi kézhez a fegyelmi határozatot.

Ismétlődő panasz, hogy az eljárás alatt álló dolgozót ha meg is hallgatják, nincs jelen a tanúk kihallgatásánál, így nem tehet észrevételt azok vallomásaira, nem történt meg a szembesítés. Ez a hiányosság azután oda vezet, hogy a bíróság kénytelen ugyanazokat az embereket még egyszer kihallgatni, holott ha az eljárás már az egyeztető bizottság előtt az előbbiektől szerint folyik, esetleg erre már nincs is szükség, sőt talán bírói eljárásra sem kerül sor. Egészen más meggyőző erő van ugyanis abban a határozatban, amely olyan vallomásokon nyugszik, amelyeket a tanúk a fél jelenlétében — mint mondani szokták — szemébe mondanak, mintha csak a fél távollétében történnék azok megtétele.

Nem hagyhatom szó nélkül az igazgatók, illetve az egyeztető bizottságok által hozott határozatok kérdését sem. Nem jogász remekművet várunk, csak egyet: értse meg abból mindenki, hogy mi volt a panasz. Érthető legyen, hogy mit tett, mondott, vagy mulasztott el a dolgozó, akivel szemben fegyelmi eljárást indított az igazgató, illetve az egyeztető bizottság. Nem elégséges olyan általános kijelentés, hogy »magatartása sértette a szocialista munkaerőkölcst« Benne kell lenni, hogy mi volt az a magatartás.

A bíróság elé került ügyekből úgy tűnik ki, mintha a vállalatok nem érzékelnék kellően a fegyelmi vétségekre alkalmazható büntetések fokozatát, mintha túl könnyen nyúljanak a leg súlyosabb eszközökhöz, az azonnali hatályú elbocsátáshoz. Vigyáznunk kell, hogy a legsúlyosabb eszközökhöz csak a legsúlyosabb esetekben nyúljunk! A fiatal kort alig meghaladt, jól dolgozó, vagy hosszú évek óta kifogástalan munkát végző, esetleg többször ki is tüntetett dolgozót ne sújtuk mindjárt

a legszigorúbban. Nem szabad szem elől tévesztetni, hogy a fegyelmi büntetéseknek elsősorban nevelési célja! Ezért van a büntetéseknek fokozata. Ezek segítségével kell kialakítani azt az erkölcsi légkört, amelyben a dolgozók súlyát érzik az írásbeli megrovásnak, vagy a szóbeli feddésnek is. Egy helytelen gyakorlat viszont bizonyos fokig érzéketlenné és közönyöské teszi az embereket az enyhébb büntetések iránt, s nem fogja elősegíteni a kívánt cél megvalósulását.

Többször előfordult az is, hogy az egyeztető bizottság az általa egyszer már meghozott és kihirdetett határozatot saját hatáskörben pár nap múlva megváltoztatta. Ez súlyos jogszabálysértés, ehhez az egyeztető bizottságnak nincs joga! Csak a vállalat igazgatójának és az illetékes miniszternek áll módjában — de csak fegyelmi határozatnál — az egyeztető bizottság határozatát hatályon kívül helyezni, vagy a dolgozó javára megváltoztatni, ha úgy találja, hogy a határozat törvényt sért, vagy azt a tények nem kellő ismeretében hozták.

Még mindig tapasztalható, hogy a munkáltatók nem fordítanak kellő gondot arra, hogy a munkaviszony megszűnése esetén azonnal kiadják a dolgozó munkakönyvét, vagy írásban felhívják annak átvételére, illetve — a dolgozó kifejezett kívánságára — postán elküldjék neki. Ezzel jogalapot adnak a vállalat szembeli kártérítésre. Fel kell azonban hívnom a figyelmet arra, hogyha emiatt valamely felelős beosztású dolgozó mulasztása nyer megállapítást, hatheti munkabére erejéig felel.

Végül még egy kérdés — a gyors ügyintézés kérdése. Az egyeztető bizottság 8 nap alatt köteles a hozzá érkezett panaszt elintézni, a felbontást három nap alatt továbbítani — a területi egyeztető bizottság pedig 15 nap alatt befejezni. A fegyelmi eljárás — I. és II. fokú eljárást egybevetve — négy hét alatt fejezendő be. Sajnos, ezek betartása is még sok kívánnivalót hagy maga után. Csak egy elretentető esetet említek. Az egyik szegedi nagy közintézetünk előtt 1951 óta folyó két dolgozó bérügye rövidebb-hosszabb megszakításokkal, s bár az eljárás közegek, valamint az egyeztető bizottság is jogosnak vélte igényüket, mégsem hozott senki olyan határozatot, hogy annak alapján fizetni lehetett volna. Ez az ügyintézés nyilván távol áll attól az elvtől, amit bevezetőmben a dolgozók érdekvédelméről, mint a szocialista munkajog egyik ismertetőjéről írtam.

Rámutatni kívántam a leírtakkal azokra a gyakoribb hibákra, amelyek a bíróság elé került ügyekben felbukkannak. Tettém ezt abban a reményben, hogy azok feltárásával hozzájáruljak a munkaügyi viták jobb intézéséhez. A teljesség kedvéért azonban ki kell jelentenem azt is, hogy a kezdeti évekhez viszonyítva komoly fejlődés tapasztalható a vállalatok részéről a munkaügyi viták intézésében. S ennél nem lehet figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy ezek intézése igen nehéz feladat, amit túlnyomóan kellő jogismeret nélküli dolgozóknak kell megoldani. Eppen ezért a bíróság mindig készséggel nyújt segítséget a vállalatoknak akár esetenként, akár egy-egy oktató előadás útján, hogy ezzel is segítse az elérni kívánt közös célt.

Dr. Kadocs György
járásbíró

N. I.

Lapunk — munkásszeggel

ÖTVENET mondták, de helyett csak tizenötöt balagtak fel a pártirodába a délelőtti műszak végén. Már megint sok értekezlet esett arra a napra a Ruhagyárban, nem futotta minden hova nagyobb létszámú megjelenés. Az asszonyok, különösen pedig a lányok egyébként sem törték magukat, szívesen libegték ki a gyárkapun lenge nyári ruhájukban. A május kifejelettséggel zúdírt a városra és mindenki örült, ha a kelme-szabó varrógépek mellől kiszabadulhattak az utcára.

Azt már gondolni lehetett előre, hogy ilyen csábító délutánon nem verik egymást az emberek a Délmagyarországon anketjárt, sőt számítani kellett arra is, hogy a megjelentek elálmósodnak a fülledt melegben és loposkat pislanának majd az újság bírálata helyett. Jóllesik megemlíteni, hogy ez az utóbbi aggodalom fölösleges volt.

Jóformán mindenki azt kért és megszívlelendő tanácsokat mondott. Az olvasmányos, nívós újság feltételét abban látták, hogy a szerkesztőség ne szakadjon el az élettől, tartson állandó

kapcsolatot a lakosság valamennyi rétegével, különösen a munkásokkal.

AZ EGYIK felszólaló a kulturális rovatunk felett kezdett itélkezni. Kevesellte az osztályöntudatos verseket és elbeszéléseket, habár aláhúzta, hogy akadtak a lapban ilyenek is az ellenforradalom szétugrasztása óta. Aztán nem tetszett neki egyik-másik filmkritikánk és színházkritikánk. Ugy látta, hogy néha gyenge darabokat is feldicsérünk, a művészi és komoly mondanivalójukat meg jobban elmarasztaljuk, mint kellene. Ő más-más véleményre volt például az »Egy madár« című magyar és az »Elbeszélés az első szerelemről« című szovjet filmről: egyiket sem tartotta olyan jónak, mint a Délmagyarországot.

Nem vitakoztunk az illetővel, mert sok igazság volt abban, amit fejtegetett. Inkább igyekeztünk okulni belőle.

Volt olyan is persze, aki — hogy úgy mondjuk — egy kicsit túllőtt a célon. Egy közepkorú asszony kifogásolta, hogy rendszeresen közöl az újság divathíradót, pedig

az csak a kispolgárokat érdekli. Ugy tett, hogy miért nem írunk ahelyett az ellenforradalmárokról. Megmondtuk neki, hogy nincs igaza, mert a divatos, izléses öltözködésre ma már a munkásoknak is lehetőségük van, és szívesen élnek is vele. Mert — a többi között — éppen abban rejlik az újság nagyobb olvasottságának egyik magyarázata, hogy most jobban figyelembe veszi a szerkesztőség az olvasók igényeit.

Addig-addig, hogy a »divatellenes« elvtársnőt is sikerült meggyőzni. Végül abban egyeztünk meg a jelenlétűkkel, hogy gyakrabban kellene a munkáslevelek, cikkek és tudósítások a Délmagyarországra, mert ezáltal még elevebb, még sokoldalúbb lenne. Ennek érdekében agítálnak majd az üzemből.

NEM SAJNÁLJUK a Ruhagyárban elöltött időt, mert — tanultunk. Megtanultunk mindenekelőtt, hogy a lap és az olvasó kapcsolatának az eddiginél tökéletesebbnek kell lenni, mert a kommunista újságírás csak ezáltal lehet életképes.

(Liebmann felv.)

Nagy sikere van a szezonvégi kiárusításnak a szegedi Tisza Állami Áruházban. Naponta több ezer vásárló keresi fel az áruházat, ahol mindent egyhelyen megtalálhatnak